

Mark. 6:30-44, Midsommardagen 3:e årg. 200806

Vi är en handfull svenskar som befinner oss i staden Gibeon i södra Namibia. Själv har jag varken förr eller senare i verkligheten sett en sådan fattigdom. En sådan påtaglig brist på både fisk och bröd. Skjul av korrigerad plåt så långt ögat nådde, i ett annars öde landskap bestående av sand och sten. Vad dom levde av det är fortfarande en gåta för mig.

Vi ska fira gudstjänst med församlingen i det gamla slitna metodistkapellet. Vid utsatt tid är det nästan bara vi punktliga svenskar där, och man ursäktar sig med att det kan vara svårt att få tag på både frukost och ved. Men det fylls sakta på och när gudstjänsten väl startar är det fyllt till bristningsgränsen.

Jag hade blivit tillfrågad om jag ville säga nått över den text vi nyss läst. Det var inte lätt och jag kände mig lite illa till mods. Vad kan man säga om ett brödunder, när den som lyssnar inget har. Hur talar man om nått slags himmelskt överflöd till den som lever på gränsen?

Men predika fick inte handla om det. Istället försökte tala om ett annat slags under. Om vad som kan hända i namn av gemenskap, samhörighet och solidaritet. Om att komma med det lilla man har, men i en övertygelse om att det räcker.

När gudstjänsten var slut berättas det att det kommer att bli gemensam middag uppe i skolhuset, och vi inbjuds att vara med. Den som har nått går hem och hämtar. Och i det ruffiga skolhuset sker undret än en gång. Ett par hundra människor inklusive några glupska svenskar kan äta sig mätta. Och det som blir över, det delas mellan de sämst ställda.

Och när vi kör våra minibussar hem så inser vi plösligt att hur bibelordet liksom hade gått i uppfyllelse. Hur undret åter skedde mitt i bland oss. Vi kände oss lite konfunderade när åkte vidare mot hotellrum och restauranger. Men vi förstod alla, både troende och tvivlare att vi hade varit med om något viktigt. Och vi fick på ett otroligt påtagligt sätt se att evangeliet, det har med hela människan att göra. Det handlar livets bröd, men det handlar också om brödet för dagen som kommer... En sida av evangeliet som vi i vår materiella välfärd så lätt riskerar att glömma. Då vi så lätt gör en uppdelning mellan det andliga och det världsliga, mellan kroppen och själen.

Men vi ser det gång på gång i evangeliet, hur Jesus tar sig an hela människan. Idag handlar i texten om hunger, men vi läser också om sjukdomar som läks, om kroppar som blir helade, om utstötta som finner mening och sammanhang. Om liv som fortsätter trots allt. Vi läser om etiken, om moralen och om rättvisan....

Evangeliet handlar om att hela det som är brutet i den här tillvaron. En tillvaro där somliga inte har bröd för dagen, där en del lever i ensamhet och utanförskap. Där

andra tar sin tillflykt bland drogerna. Där människor rangordnas efter person, kön eller hudfärg. Där krig blossar upp och naturförstörelse pågår.... Detta är vår värld, och här är vi satta att leva våra liv så gott vi kan. -Leva det så gott vi kan, både mot oss själva, varandra och evangeliet.

Och det handlar om vanliga människor. Människor som du och jag. Människor som längtar efter och vill det goda. Människor som kanske är en strimma av en gudomlig närvaro i den världen. En närvaro som säger oss att godheten och kärleken är en verklighet. En verklighet för var och en av oss.

Och därför samlas vi till gudstjänst. För att sträcka oss efter det goda, för att varandra de goda bilderna av livet och tillvaron. Bilder som ger oss hopp och tro.

Men det är lätt för oss så kallade realister att resignera inför behovet. Att likt lärjungarna räkna över efterfrågan och tillgångar. Kassan säger 200 denarer, inte mycket. Tillgången säger fem bröd och två fiskar. Och efterfrågan säger minst femtusen kurrande magar. – vad förslår det åt så många?

Men det veckar också som om det finns en annan slags verklighet i den här världen. En verklighet som ligger bortanför det materialistiska, det realistiska och kalkylerande tänkandet. En verklighet som verkar säga till oss att det omöjliga visst kan vara möjligt. Den här världen är också Guds värld, skapad och genomsyrad av hans närvaro. Och därför kunde en pojkes matsäck genom ett under räcka till tusentals. Därför kunde de fattiga Gibeon, genom ett gemenskapens under äta sig mätta ännu en dag. Och därför, just därför är den här världen fortfarande en plast som går att leva på.

Nej vår värld är också Guds värld. Det är här han finns för att livet trots allt ska kunna vara möjligt för oss. Han delar vår verklighet, han delar våra liv. Och vi ser att varje under som Jesus gör är sprunget ur ett behov, en nöd. Jo, omgivningen blir imponerad. Men när hyllningarna växer, då drar han sig undan. Nej, han vill inte bli kung. Det var vår tro han sökte och inte makten. Det var hopp han ville ge, och inte lydnad.

Och här är vi idag, en samling människor i Abrahamsbergskyrkan. Vi kallar oss kanske tvivlare, sökare eller kanske troende. Men på något sätt har livet fört oss hit. Vi är olika, men jag tror att vi alla är lika i det att vi får kämpa med livet och med tron. Vi känner splittringen och frågorna. En kärleksfull, mitt i en värld så full av lidande och oro, hur kan det gå ihop? Det finns en längtan om hur livet skulle kunna vara, men som ständigt verkar rycka oss tillbaka till felen och bristerna. Och man jobbar för att få det hela att gå ihop. Att ändå bilda någon form av helhet.... Det handlar om liv och död, om skratt och gråt, om glädje och sorg, om en vacker, men ändå så sargad skapelse.

Och mitt i allt detta så säger evangeliet, vi må vara sårbara, men är ändå inte utelämnade. Det finns en så obeskrivlig skönhet mitt i skörheten. Det finns en form

av helhet mitt i det bristfälliga och trasiga... Det finns en närvaro, som föder, som uppehåller och skapar nytt... en Gud som fortfarande, trots allt bekänner sig till oss. Och just detta kristen tro för mig ,mina vänner. Just detta trots allt.... Att trots hur världen ser ut, så vägrar vi att överge tanken på det goda. Att trots djävulskapet så fortsätter vi att samlas till gudstjänst. Och vi ber våra böner om ännu ett brödunder för världen, vi ber om helande, om rättvisa och fred. Vi ber, sjunger, och ger varandra de goda bilderna.

Att tro, det är att längta, att hoppas att vilja, -det som är sant rätt och liv. Men som ständigt verkar ligga framför. Som om det fanns en rörelse, ett slags pilgrimskap som inte verkar nöja sig med det som är.

Så får vi tillsammans med Gud fortsätta att tro och hopas på livet. Så får vi fortsätta att vara kyrka ännu ett tag. Det står att vi ska vara saltet i världen, men kanske får vi jobba på, att det inte ska mista sin sälta.

Skapelsen är sargad, det är mycket som är skönt, men just nu känns det skört. Uppgiften är stor, men vi är satta här att leva och dela tillsammans med andra. Jo uppgiften är stor, men kanske handlar det om att komma med vi har, även om det så bara skulle vara fem bröd och två fiskar, men att komma i övertygelse och tro om att det kan räcka. Genom som ett under skulle det räcka, tillsammans med den som kan göra det omöjliga möjligt.